

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
NIILO JÄÄSKINEN
prednesené 12. decembra 2012¹

Veci C-201/11 P, C-204/11 P a C-205/11 P

**Union of European Football Associations (UEFA),
Fédération internationale de Football Association (FIFA)
proti**

Európskej komisii

„Odvolanie — Televízne vysielanie — Televízia bez hraníc — Článok 3a smernice 89/552/EHS — Smernica 97/36/ES — Opatrenia prijaté členským štátom v súvislosti s udalosťami veľkého významu pre spoločnosť, ktoré nemôžu byť predmetom výlučných práv na televízne vysielanie — Rozhodnutie Komisie, ktorým sa opatrenia vyhlasujú za zlučiteľné s právom Únie — Kontrolná právomoc Komisie — Majstrovstvá Európy UEFA vo futbale — Majstrovstvá sveta FIFA — Právo vlastníť majetok“

1. Predmetom prejednávaných odvolaní sú spory týkajúce sa predovšetkým rozsahu kontroly, ktorú má Európska komisia vykonať vo vzťahu k zoznamu udalostí veľkého významu pre spoločnosť členského štátu (ďalej len „vnútroštátny zoznam“), ktorý môže vypracovať každý členský štát podľa článku 3a ods. 1 smernice 89/552/EHS².
2. Cieľom zaradenia udalosti do vnútroštátneho zoznamu je zabezpečiť širokej verejnosti možnosť sledovať tieto udalosti naživo alebo zo záznamu vo voľne prístupnej televízii. Do troch mesiacov od oznámenia členského štátu je Komisia povinná overiť zlučiteľnosť vnútroštátneho zoznamu s právom Únie a tiež ho oznámiť ostatným členským štátom, aby sa zabezpečilo jeho vzájomné uznanie.
3. Vo veci C-201/11 P sa Union of European Football Associations (ďalej len „UEFA“) domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 17. februára 2011 vo veci UEFA/Komisia³, ktorým Všeobecný súd potvrdil platnosť rozhodnutia 2007/730/ES⁴, ktorým Komisia schválila zaradenie celých majstrovstiev Európy UEFA vo futbale (ďalej len „EURO“) do vnútroštátneho zoznamu Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska.

¹ — Jazyk prednesu: francúzština.

² — Smernica Rady z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. ES L 298, s. 23; Mím. vyd. 06/001, s. 224), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES z 30. júna 1997 (Ú. v. ES L 202, s. 60; Mím. vyd. 06/002, s. 321, ďalej len „zmenená a doplnená smernica 89/552“).

³ — Rozsudok T-55/08 (Zb. s. II-271).

⁴ — Rozhodnutie Komisie zo 16. októbra 2007 o zlučiteľnosti opatrení, ktoré má prijať Spojené kráľovstvo podľa článku 3a ods. 1 smernice Rady 89/552/EHS (Ú. v. EÚ L 295, s. 12).

4. Vo veci C-204/11 P sa Fédération internationale de football association (ďalej len „FIFA“) domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 17. februára 2011, FIFA/Komisía⁵, ktorým Všeobecný súd potvrdil platnosť rozhodnutia Komisie 2007/479/ES⁶, ktorým Komisia schválila zaradenie všetkých zápasov majstrovstiev sveta FIFA do vnútroštátneho zoznamu Belgického kráľovstva.

5. Vo veci C-205/11 P sa FIFA domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 17. februára 2011 vo veci FIFA/Komisía⁷, ktorým Všeobecný súd potvrdil platnosť rozhodnutia Komisie 2007/730, ktorým Komisia schválila zaradenie celých majstrovstiev sveta FIFA do vnútroštátneho zoznamu Spojeného kráľovstva.

6. Hoci žalujúce združenia vytykajú Všeobecnému súdu, že sa dopustil viacnásobného nesprávneho právneho posúdenia, odvolacie dôvody uvedené v konaní pred Súdnym dvorom sa týkajú predovšetkým dvoch právnych otázok, ktoré si zasluhujú podrobnejšie preskúmanie. Po prvé sa treba zaoberať problematikou výkladu článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552. Po druhé prejednávane odvolania si vyžadujú analýzu povahy právneho postavenia organizátora športových podujatí z hľadiska základných práv Únie.

7. Napokon je potrebné zdôrazniť, že vnútroštátne zoznamy v zmysle článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552 predstavujú akty týkajúce sa veľkých kultúrnych a športových podujatí, ktorých rozsah značne prekračuje oblasť futbalu. V závislosti od rozhodnutia členských štátov sú v týchto zoznamoch uvedené okrem iného v Belgicku finále hudobnej súťaže kráľovnej Alžbety a majstrovstvá Belgicka v cyklistike a v Spojenom kráľovstve majstrovstvá sveta v krikete a finálové zápasy tenisového turnaja vo Wimbledone. V kontexte postupu overovania vnútroštátnych zoznamov posudzovaných ako celok treba skúmať odôvodnenie rozhodnutí Komisie celkovo s cieľom zabrániť umelému rozdeleniu predmetných aktov.⁸

I – Právny rámec

8. Podľa odôvodnenia 18 smernice 97/36⁹:

„... je potrebné, aby členské štáty mohli podniknúť opatrenia na ochranu práva na informácie a na zabezpečenie prístupu širokej verejnosti k televíznym vysielaniam národných alebo nenárodných udalostí [národných alebo medzinárodných udalostí – *neoficiálny preklad*], ktoré majú veľký význam pre spoločnosť, ako sú olympijské hry, svetový pohár [majstrovstvá sveta – *neoficiálny preklad*] vo futbale a majstrovstvo [majstrovstvá – *neoficiálny preklad*] Európy vo futbale;... členské štáty si preto ponechajú právo na podniknutie opatrení, ktoré sú zlučiteľné s právnymi predpismi Spoločenstva, ktorých cieľom je usmerňovanie uplatňovania výlučných práv na vysielanie takýchto udalostí prevádzkovateľmi vysielania spadajúcimi pod ich súdnu právomoc [prevádzkovateľmi vysielania patriacimi do ich právomoci – *neoficiálny preklad*]“.

5 — Rozsudok T-385/07 (Zb. s. II-205).

6 — Rozhodnutie Komisie z 25. júna 2007 o zlučiteľnosti opatrení, ktoré prijalo Belgicko podľa článku 3a ods. 1 smernice Rady 89/552/EHS (Ú. v. EÚ L 180, s. 24; ďalej len „sporné rozhodnutie č. 2007/479“).

7 — Rozsudok T-68/08 (Zb. s. II-349).

8 — V tejto súvislosti poznamenávam, že konsolidovaný zoznam Belgicka zahŕňa viac ako 20 udalostí a že zoznam Spojeného kráľovstva obsahuje 19 udalostí. Hoci uznávam, že uvedené zoznamy sú voliteľné, poznamenávam, že za predpokladu, že každý z vnútroštátnych zoznamov by obsahoval okolo dvadsať udalostí, Komisia by musela vynaložiť značné administratívne prostriedky, aby mohla podrobne preskúmať obsah a odôvodnenie vnútroštátnych zoznamov všetkých členských štátov.

9 — Smernica 97/36/ES Európskeho parlamentu a Rady z 30. júna 1997, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. EÚ L 202, s. 60; Mim. vyd. 06/002, s. 321, ďalej len „smernica 97/36“).

9. V súlade s článkom 3a ods. 1 a 2 zmenenej a doplnenej smernice 89/552:

„1. Každý členský štát môže uskutočniť opatrenia v súlade s právnymi predpismi spoločenstva, aby sa zabezpečil[o], že prevádzkovatelia vysielania, na ktorých sa vzťahuje [jeho] právomoc, nebudú vysielat' na základe výlučnosti udalosti, ktoré tento členský štát považuje za udalosti veľkého významu pre spoločnosť, takým spôsobom, že zbavia podstatnú časť verejnosti v tomto členskom štáte možnosti sledovať takéto udalosti prostredníctvom priameho prenosu (naživo) alebo prostredníctvom nepriameho prenosu (zo záznamu) [vo voľne prístupnej televízii – *neoficiálny preklad*]. Ak tak príslušný členský štát koná, vypracuje zoznam stanovených vnútroštátnych alebo nie vnútroštátnych udalostí, ktoré považuje za udalosti veľkého významu pre spoločnosť. Vypracuje ho zrozumiteľným [jasným – *neoficiálny preklad*] a prehľadným spôsobom s dostatočným časovým predstihom [vo vhodnom a účelnom čase – *neoficiálny preklad*]. Pri takom konaní [Súčasne – *neoficiálny preklad*] dotknutý členský štát taktiež určí, či tieto udalosti budú dostupné prostredníctvom úplného alebo čiastočného priameho prenosu alebo, ak je to nevyhnutné alebo vhodné z objektívnych dôvodov v záujme verejnosti, úplného alebo čiastočného nepriameho prenosu.

2. Členské štáty ihneď oznámia Komisii akékoľvek uskutočnené opatrenia alebo opatrenia, ktoré sa musia uskutočniť podľa odseku 1. Do troch mesiacov od oznámenia Komisia potvrdí, že takéto opatrenia sú zlučiteľné s právnymi predpismi spoločenstva, a oznámi ich ostatným členským štátom. Požiada o stanovisko výbor zriadený v súlade s článkom 23a. Uskutočnené opatrenia bezodkladne uverejní v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* a aspoň raz do roka uverejní úplný zoznam opatrení uskutočnených členskými štátmi.“

II – Konania pred Všeobecným súdom, napadnuté rozsudky a konanie pred Súdny dvorom

10. Svojím už citovaným rozsudkom UEFA/Komisia (T-55/08) Všeobecný súd zamietol všetky žalobné dôvody, ktoré UEFA uviedla proti spornému rozhodnutiu 2007/730. Už citovanými rozsudkami FIFA/Komisia (T-385/07 a T-68/08) Všeobecný súd zamietol všetky žalobné dôvody, ktoré FIFA uviedla proti sporným rozhodnutiam 2007/479 a 2007/730.

11. Svojím odvolaním vo veci C-201/11 P podaným do kancelárie Súdneho dvora 27. apríla 2011 UEFA navrhuje, aby Súdny dvor zrušil už citovaný rozsudok UEFA/Komisia, čiastočne zrušil sporné rozhodnutie 2007/730 a uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania. Svojimi odvolaniami vo veciach C-204/11 P a C-205/11 P podanými do kancelárie Súdneho dvora 28. apríla 2012 FIFA navrhuje, aby Súdny dvor potvrdil, pokiaľ ide o prípustnosť, už citované rozsudky FIFA/Komisia (T-385/07 a T-68/08), zrušil uvedené rozsudky v rozsahu, v akom schvaľujú zaradenie „ostatných“ zápasov majstrovstiev sveta FIFA do vnútroštátneho zoznamu Belgického kráľovstva a zaradenie „ostatných“ zápasov majstrovstiev sveta FIFA do vnútroštátneho zoznamu Spojeného kráľovstva, vydal konečný rozsudok vo veci v súlade s článkom 61 Štatútu Súdneho dvora Európskej Únie a uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré FIFA vynaložila v prvom stupni a v konaní o prejednávanych odvolaniach.

12. UEFA, FIFA, Komisia, vláda Spojeného kráľovstva a belgická vláda predložili písomné pripomienky a zúčastnili sa na pojednávaní, ktoré sa konalo 13. septembra 2012.

III – Pripomienky týkajúce sa všetkých troch odvolaní

13. Hlavná právna otázka vznesená vo veciach predložených Súdnemu dvoru sa týka koncepcie kontrolnej právomoci zverenej Komisii podľa článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, pričom táto koncepcia vyplýva z modelu diskrečných právomocí, ktoré sa nachádzajú na viacerých úrovniach rozhodovacieho procesu v práve Únie. Ďalšia otázka prierezovej povahy, ktorá sa týka všetkých troch odvolaní, súvisí s údajným porušením práva vlastníť majetok. Navrhujem najprv objasniť tieto aspekty a následne preskúmať zvyšné dôvody týchto troch odvolaní.

A – O povahe kontroly Komisie podľa článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, ako aj o výklade pôsobnosti tohto ustanovenia

14. Na úvod pripomínam, že smernica zaväzuje každý členský štát, ktorému je určená, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa vnútroštátnym orgánom prenecháva právomoc, pokiaľ ide o formu a prostriedky na dosiahnutie uvedeného cieľa. Pokiaľ ide o cieľ zmenenej a doplnenej smernice 89/552, je potrebné pripomenúť, že jej prvý cieľ spočíva v zabezpečení slobodného vysielania televíznych programov.¹⁰ V tejto súvislosti zmenenou a doplnenou smernicou 89/552 nebola vykonaná úplná harmonizácia pravidiel týkajúcich sa oblastí jej pôsobnosti, ale táto smernica iba stanovuje minimálne požiadavky na vysielania, ktoré majú pôvod v Únii a sú určené na príjem na jej území.¹¹

15. Navyše je potrebné poukázať na to, že zmenená a doplnená smernica 89/552 je založená na zásade kontroly vykonávanej členskými štátmi, z ktorého sa vysielajú televízne programy.¹² V tomto kontexte článok 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552 vytvára osobitný mechanizmus, ktorý priznáva členským štátom právomoc vypracovať vnútroštátne zoznamy a v prípadoch cezhraničného vysielania zahŕňa kontrolu dodržiavania prístupu verejnosti iného členského štátu k vysielaniu udalostí označených za udalosti veľkého významu pre spoločnosť v tomto druhom členskom štáte prevádzkovateľmi televízneho vysielania, ktorí patria do ich právomoci.

16. V súlade s odôvodnením 18 smernice 97/36 majú členské štáty v záujme ochrany práva na informácie a zabezpečenia prístupu širokej verejnosti k televíznym vysielaniam udalostí veľkého významu právomoc, ktorá im umožňuje regulovať výkon výlučných práv na vysielanie takýchto udalostí.

17. V prejednávacom prípade z článku 3a ods. 1 zmenenej a doplnenej smernice 89/552 jasne vyplýva, že len členský štát má právomoc vypracovať vnútroštátny zoznam s cieľom zabezpečiť vysielanie uvedených udalostí vo voľne prístupnej televízii, pričom tento zoznam sa oznamuje Komisii. Uvedené ustanovenie teda upravuje úlohu Komisie a úlohu členských štátov v rámci postupu prijímania vnútroštátnych zoznamov, teda otázku rozdelenia právomocí medzi nimi.

18. Teda v súlade so zmenenou a doplnenou smernicou 89/552 členské štáty majú určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o výber opatrení, ktoré považujú za najvhodnejšie na dosiahnutie výsledku stanoveného uvedenou smernicou v kontexte vnútroštátnych kultúrnych a sociálnych špecifik. Článok 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552 osobitne priznáva vnútroštátnym orgánom určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o zostavenie vnútroštátneho zoznamu, pokiaľ sa táto právomoc vykonáva v súlade s vyššie uvedeným cieľom zmenenej a doplnenej smernice 89/552, za podmienok, ktoré

10 — Ako Súdny dvor konštatoval v rozsudkoch z 9. februára 1995, Leclerc-Siplec (C-412/93, Zb. s. I-179, bod 28), a z 9. júla 1997, De Agostini a TV-Shop (C-34/95 až C-36/95, Zb. s. I-3843, bod 3), hlavný cieľ smernice 89/552, ktorá bola prijatá na základe článku 57 ods. 2 Zmluvy ES (zmeneného na článok 47 ods. 2 ES) a článku 66 Zmluvy ES (zmeneného na článok 55 ES), spočíva v zabezpečení slobodného vysielania televíznych programov.

11 — Pozri rozsudky z 5. marca 2009, UTECA (C-222/07, Zb. s. I-1407, bod 19 a citovanú judikatúru), a z 22. septembra 2011, Mesopotamia Broadcast (C-244/10 a C-245/10, Zb. s. I-8777, bod 34).

12 — Rozsudok Mesopotamia Broadcast (už citovaný, bod 35).

rešpektujú procesné požiadavky, ktoré sú v nej vymedzené. Uvedená smernica vo svojom odôvodnení 21¹³ tiež stanovuje určité kritériá, ktoré sa majú zohľadniť pri kvalifikovaní udalosti veľkého významu na účely jej zaradenia do vnútroštátneho zoznamu. Ide však skôr o kritériá axiologickej povahy, ktoré odrážajú špecifiká vlastné tradíciám a potrebám obyvateľov predmetného členského štátu.

19. Z tohto podľa môjho názoru vyplýva, že kontrola, ktorú je Komisia oprávnená vykonávať nad výkonom diskrečnej právomoci členského štátu pri zostavovaní vnútroštátnych zoznamov, je obmedzená na skúmanie existencie zjavne nesprávneho posúdenia. V dôsledku toho je Komisia predovšetkým povinná overiť postup vypracovania vnútroštátnych zoznamov z hľadiska kritérií transparentnosti a jednoznačnosti. Komisia je navyše povinná dbať na to, aby vnútroštátne zoznamy nestanovovali širšiu výnimku zo základných slobôd, ako je výnimka, ktorú akceptoval normotvorca Únie pri prijímaní článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552. Komisia musí rovnako preskúmať vnútroštátne zoznamy z hľadiska všeobecných zásad, ako je zákaz diskriminácie na základe štátnej príslušnosti. Podľa môjho názoru je však zrejme, že kontrola Komisie musí mať objektívnu povahu, ako aj obmedzený rozsah.

20. V tejto súvislosti poznamenávam, že porovnateľný model vyplývajúci z viacúrovňového rozhodovacieho procesu sa uplatňuje aj v iných oblastiach práva Únie, ako je oblasť štátnej pomoci a najmä oblasť služieb všeobecného hospodárskeho záujmu podľa článku 108 ZFEÚ. Rozsah kontroly, ktorú je Komisia oprávnená vykonávať v rámci kontroly vnútroštátnych rozhodnutí, ktorými sa stanovuje služba všeobecného hospodárskeho záujmu, je totiž obmedzený na kontrolu zjavného pochybenia.¹⁴ Tiež možno analogicky poukázať na právo životného prostredia a na rozdelenie právomocí medzi členské štáty a Komisiu v oblasti systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov.¹⁵

21. V prejednávacom prípade vôľa normotvorcu Únie priznať Komisii len právomoc vykonávať kontrolu súladu vnútroštátnych zoznamov, a nie právomoc týkajúcu sa nahradenia alebo zjednotenia, ktorá by zahŕňala právomoc, aby sama zostavila vnútroštátny zoznam na základe vnútroštátnych návrhov, tiež vyplýva z prípravných dokumentov k smernici 97/36.

22. V rámci zmierovacieho výboru Európsky parlament považoval za prioritný nerušený prístup k udalostiam veľkého významu.¹⁶ Zvolené kompromisné riešenie bolo založené na zásade ochrany záujmov občanov, pričom členské štáty môžu vypracovať vnútroštátne zoznamy, ktoré po oznámení Komisii vzájomne uznávajú ostatné štáty, ktoré sa zaväzujú chrániť ich nekódované a bezplatné vysielanie zo záznamu, „ak je to nevyhnutné alebo vhodné z objektívnych dôvodov všeobecného záujmu“.¹⁷ Kontrola vykonávaná Komisiou totiž predstavuje fázu, ktorá predchádza postupu vzájomného uznávania stanoveného článkom 3a ods. 3 zmenenej a doplnenej smernice 89/552.

23. Navyše poznamenávam, že pri modernizácii existujúcich pravidiel, ktorej cieľom bolo zohľadniť technický a obchodný rozvoj európskeho audiovizuálneho priemyslu, bol smernicou 2007/65/ES¹⁸ mechanizmus vypracovania vnútroštátnych zoznamov členskými štátmi ponechaný bez zmeny.¹⁹

13 — „kedže udalosti veľkého významu pre spoločnosť majú na účely tejto smernice spĺňať určité kritériá, ako je napríklad výnimočnosť udalostí, ktoré sa tešia záujmu všeobecnej verejnosti v Európskej únii alebo v danom členskom štáte, alebo vo významnej časti daného členského štátu a sú zorganizované vopred organizátorom udalosti, ktorý je oprávnený na predaj práv vzťahujúcich sa na túto udalosť“.

14 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. februára 2008, BUPA a i./Komisia (T-289/03, Zb. s. II-81, bod 220).

15 — Rozsudok z 29. marca 2012, Komisia/Estónsko (C-505/09 P, bod 49 a nasl.).

16 — Dokument 1995/0074(COD-10/06/1997). Znenie prijaté v treťom čítaní.

17 — Správa z 3. júna 1997 o spoločnom návrhu, schválenom zmierovacím výborom, smernice Európskeho parlamentu a Rady, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania [C4-0203/97-95/0074(COD)].

18 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 11. decembra 2007, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552 (Ú. v. EÚ L 332, s. 27).

19 — Pozri článok 3j smernice 2007/65.

24. Okrem toho treba poukázať na to, že článok 3a ods. 2 zmenenej a doplnenej smernice 89/552 zavádza možnosť prípadne určiť, či určitý druh udalosti patrí do pôsobnosti smernice, prostredníctvom postupu nazývaného „komitológia“ stanoveného v článku 23a smernice 97/36. Kontaktný výbor zriadený podľa tohto ustanovenia umožňuje organizovanie pravidelných porád a diskusií so všetkými subjektmi pôsobiacimi na trhu televízneho vysielania.

25. Z toho vyplýva, že Komisia sa pri svojom rozhodovacom procese vôbec nemôže obmedziť na formálne overenie vnútroštátnych zoznamov. Naopak, je povinná v medziach svojej diskrečnej právomoci dodržiavať najmä zásadu riadnej správy vecí verejných, s ktorou súvisí povinnosť príslušného orgánu dôkladne a nestranne preskúmať všetky relevantné okolnosti posudzovaného prípadu.²⁰ Takáto kontrola však nevylučuje opakované použitie totožných formulácií uvedených v jej rozhodnutiach, pokiaľ kritériá, z hľadiska ktorých Komisia overuje zjavne nesprávne posúdenie členských štátov, zostanú nezmenené.

26. Okrem toho je potrebné pripomenúť rozsah súdneho preskúmania vykonávaného vo vzťahu k takým rozhodnutiam Komisie, o aké ide v prejednávanych veciach.

27. Vzhľadom na to, že právomoc, ktorou disponuje Komisia pri overovaní vnútroštátnych zoznamov, je obmedzená, totiž preskúmanie, ktoré má vykonať Všeobecný súd vo vzťahu k posúdeniu Komisie v tejto súvislosti, tiež nemôže prekročiť túto hranicu. Preto toto preskúmanie musí byť nevyhnutne obmedzené a musí sa sústreďovať len na preskúmanie, či Komisia správne konštatovala alebo zamietla existenciu zjavného pochybenia členského štátu. Okrem toho preskúmanie Všeobecného súdu sa musí týkať tak overenia dodržania procesných pravidiel a pravidiel odôvodnenia Komisiou, ako aj overenia vecnej správnosti zisteného skutkového stavu a neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia, nesprávneho právneho posúdenia alebo zneužitia právomoci.²¹

28. Pokiaľ ide napokon o otázky týkajúce sa prípadných obmedzení základných slobôd v rámci vnútorného trhu, ktoré sú uvedené v odvolaniach, o ktorých má Súdny dvor v tomto konaní rozhodnúť, považujem za užitočné pripomenúť niekoľko úvah všeobecnej povahy týkajúcich sa obsahu zmenenej a doplnenej smernice 89/552.

29. V prvom rade, hoci cieľom zmenenej a doplnenej smernice 89/552 je vytvoriť právny rámec pre činnosť televízneho vysielania na vnútornom trhu, zdá sa, že normotvorca Únie chcel pri prijímaní článku 3a uvedenej smernice zosúladiť cieľ slobodného poskytovania služieb v oblasti televízneho vysielania s cieľom ochrany práva na informácie v kontexte kultúrnych odlišností členských štátov.

30. Z celkovej systematiky zmenenej a doplnenej smernice 89/552 teda vyplýva, že z dôvodov súvisiacich so slobodným prístupom širokej verejnosti k udalostiam veľkého významu pre spoločnosť bola povolená možnosť obmedzenia vyplývajúceho z regulácie výkonu výlučných práv na vysielanie takýchto udalostí členskými štátmi. Zaradenie niektorých udalostí do vnútroštátneho zoznamu v súlade s článkom 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552 totiž môže viesť k obmedzeniu slobodného poskytovania služieb prevádzkovateľmi televízneho vysielania.

31. Je teda zrejmé, že obmedzenie slobodného poskytovania služieb bolo chápané ako nevyhnutný dôsledok právomoci vypracovávať vnútroštátne zoznamy zverenej členským štátom. V dôsledku toho je potrebné konštatovať, že normotvorca Únie považoval toto obmedzenie za nevyhnutné na zabezpečenie prístupu širokej verejnosti k udalostiam veľkého významu pre spoločnosť v zmysle zmenenej a doplnenej smernice 89/552. Z tohto dôvodu ho treba považovať za odôvodnené, a teda primerané, pokiaľ členské štáty dodržia podmienky stanovené na vypracovanie vnútroštátnych zoznamov, čo musí overiť Komisia.

20 — Pozri najmä rozsudok z 21. novembra 1991, Technische Universität München (C-269/90, Zb. s. I-5469, bod 14).

21 — Pozri analogicky rozsudok BUPA/Komisia (už citovaný).

32. Vzhľadom na to, že normotvorca sám posúdil proporcionalitu obmedzenia ako vhodného prostriedku na zabezpečenie práva na informácie, je totiž úloha, ktorá je zverená Komisii, obmedzená na overenie, či členské štáty pri prijímaní vnútroštátnych zoznamov neprekročili hranice svojej právomoci stanovenej v článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, teda na preskúmanie, či označené udalosti možno považovať za udalosti veľkého významu pre spoločnosť, popri preskúmaní vnútroštátneho postupu vypracovávaní uvedených zoznamov.

B – O práve vlastníť majetok

33. Druhý významný aspekt prejednávanych odvolaní sa týka problematiky práva vlastníť majetok v oblasti organizovania športových súťaží. Otázky týkajúce sa vzťahu medzi športovým odvetvím a médiami sa totiž stali kľúčovými z dôvodu, že televízne práva sa stali hlavným zdrojom príjmu profesionálneho športu v Európe. V prejednávanom prípade tak UEFA, ako aj FIFA vo svojich písomných podaniach a na pojednávaní poukázali v tejto súvislosti na problematiku porušenia práva vlastníť majetok. Vzhľadom na špecifické postavenie organizátora športových podujatí je potrebné preskúmať povahu práva, na ktorého existenciu a porušenie UEFA a FIFA poukazujú, aby bolo následne možné analyzovať právne následky, ktoré z neho vyplývajú.

34. V prejednávanom prípade je nesporné, že UEFA a FIFA ako riadiace inštitúcie európskeho a medzinárodného futbalu sú reprezentatívnymi organizáciami v tejto oblasti športu. Obdive sú nositeľkami rôznych práv duševného vlastníctva, ktoré im poskytujú zdroj príjmov a ktoré využívajú na financovanie veľkých športových zápasov a podporu dlhodobého rozvoja športu.²²

35. V konaní pred Všeobecným súdom však UEFA a FIFA uviedli, že im vzniká ušlý zisk týkajúci sa práv televízneho vysielania, ktoré patria výlučne im, z dôvodu, že okruh osôb, ktoré majú záujem o takú transakciu, je podstatne obmedzený.²³ V konaní pred Súdny dvorom tvrdia, že také obmedzenie ich práva vlastníť majetok je neodôvodnené, takže rozsudok Všeobecného súdu je poznačený nesprávnym právnym posúdením.

36. V prvom rade, ak by sa namietané porušenie malo posudzovať z hľadiska vnútroštátneho práva oboch dotknutých členských štátov, poukazujem na to, že uvedeným organizáciám by nebolo možné poskytnúť nijakú ochranu vyplývajúcu z pojmu právo vlastníť majetok ako takeého. Ako totiž potvrdili zástupcovia vlády Spojeného kráľovstva a belgickej vlády, hoci pojem právo vlastníť majetok sa vzťahuje tak na *ius in re*, ako aj na práva duševného vlastníctva, UEFA a FIFA sa naň nemôžu odvolávať voči tretím osobám.²⁴ Ich tvrdenia v konaní pred Všeobecným súdom vykladané z tohto hľadiska údajne nemôžu uspieť a v dôsledku toho sú odvolacie dôvody smerujúce proti odôvodneniu Všeobecného súdu v tejto súvislosti neúčinné. Podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva by situácia bola iná, ak by výlučné právo týkajúce sa využívania športových podujatí bolo zaručené organizátorom športových podujatí. Tak je to totiž v niektorých členských štátoch a tretích krajinách.²⁵

37. Okrem toho, keďže tak UEFA, ako aj FIFA sa vo svojich písomných podaniach odvolali na ochranu vyplývajúcu zo základných práv, je potrebné pripomenúť, že podľa článku 17 Charty základných práv Európskej Únie (ďalej len „Charta“) „každý má právo vlastníť svoj oprávnené nadobudnutý majetok, užívať ho, nakladať s ním a odkázať ho. ... Duševné vlastníctvo je chránené“. Vo vysvetlivkách

22 — Toto duševné vlastníctvo sa skladá predovšetkým z ochranných známk (EURO 2012, FIFA WORLD CUP, BRAZIL 2014), nákresov a modelov, ako aj z autorských práv k takým dielam, ako je napríklad oficiálny leták alebo oficiálne logo súťaží.

23 — Pozri bod 174 rozsudku UEFA/Komisia (už citovaného), a body 132 a 136 rozsudku FIFA/Komisia (T-385/07, už citovaného).

24 — Na pojednávaní zástupca Spojeného kráľovstva potvrdil, že organizátor podujatí má uzatvorenú zmluvu o prístupe, ktorá stanovuje, kto má prístup na podujatie a ako toto podujatie možno sledovať, filmovať atď. Naproti tomu podľa britského práva organizátor športového podujatia nemá výlučné majetkové právo chránené voči tretím osobám, pokiaľ ide o využitie podujatia na obchodné účely. Pozri GARDINER, S.: *Sports Law*, s. 400 a nasl.

25 — Ako príklad možno uviesť článok L333-1 francúzskeho športového zákonníka (Code du sport), podľa ktorého športové zväzy, ako aj organizátori športových podujatí sú držiteľmi práva na využívanie podujatí alebo súťaží, ktoré organizujú. Jeho rozsah a obsah však nie sú jasne vymedzené. Pozri WISE, A., MEYER, B.: *International Sports Law and Business*. Kluwer, 1997, s. 1811 až 1830.

k tomuto článku sa uvádza, že tento článok zodpovedá článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 1“). V súlade s článkom 52 ods. 3 Charty z toho vyplýva, že právo vlastníť majetok chránené článkom 17 Charty má rovnaký zmysel a rozsah, aký majú práva ustanovené v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd²⁶.

38. Pripomínam, že cieľom článku 1 protokolu č. 1 je ochrániť jednotlivca pred akýkoľvek zásahom štátu do jeho majetku.²⁷ Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva osoba, ktorá namieta porušenie práva vlastníť majetok, je povinná preukázať existenciu takeého práva.²⁸ Pojem majetok z hľadiska Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd navyše nemá len jeden právny význam. V dôsledku toho sa tento pojem musí vymedziť podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý sa rozhodol vykladať ho široko. Pojem majetok „môže zahŕňať tak „súčasný majetok“, ako aj majetkové hodnoty a v určitých presne vymedzených situáciách aj pohľadávky“.²⁹ Podľa tradičného prístupu právo vlastníť majetok v zmysle článku 1 protokolu č. 1 teda zahŕňa *ius in re*, *ius ad personam*, ako aj práva duševného vlastníctva.

39. Treba však pripomenúť, že ako Súdny dvor rozhodol v spojených veciach FAPL a Murphy, športové zápasy, vrátane futbalových zápasov, nemožno považovať za duševné diela a tieto zápasy nemožno ochraňovať na základe autorského práva. Okrem toho je nesporné, že právo Únie ich neochraňuje na základe nijakého iného dôvodu v oblasti duševného vlastníctva.³⁰

40. Situácia odvolateli z hľadiska Charty teda zodpovedá postaveniu, ktoré UEFA a FIFA fakticky a právne vytvorili jednak prostredníctvom zmlúv uzatvorených najmä so športovcami, divákmi, športovými klubmi a prevádzkovateľmi vysielania a jednak prostredníctvom kontroly prístupu k štadiónom vyplývajúcej zo zmlúv uzatvorených s ich vlastníkmi, ako aj z kontroly súvisiacich zariadení.

41. V tejto súvislosti vzhľadom na to, že výklad pojmu „majetok“ v zmysle článku 1 protokolu č. 1 je nezávislý od formálnych kvalifikácií vnútroštátneho práva a má širšiu povahu³¹, právne postavenie UEFA a FIFA možno podľa môjho názoru prirovnáť k právu vlastníť majetok v zmysle protokolu č. 1.³² Domnievam sa, že existenciu takeého právneho postavenia predpokladá článok 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, ako aj odôvodnenie 21 smernice 97/36.³³ Obmedzenie výkonu ich práv štátom teda predstavuje zásah verejnej moci do ich majetku.³⁴

42. V dôsledku toho, aj keď Všeobecný súd tým, že jednoznačne pripustil existenciu práva, na porušenie ktorého sa UEFA a FIFA v konaní pred ním odvolávali, nesprávne stanovil jeho povahu, správne zamietol ich nároky na základe judikatúry týkajúcej sa obmedzení výkonu práva vlastníť majetok, ako aj práva slobodne vykonávať hospodársku činnosť podľa práva Únie.³⁵

26 — Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci Sky Österreich (C-283/11, bod 28) prebiehajúcej pred Súdnym dvorom, ktorá sa však týka odlišnej problematiky obmedzenia práv duševného vlastníctva.

27 — Pozri rozsudok ESLP Broniowski v. Poľsko, sťažnosť č. 31443/96, body 143 a 144.

28 — Pozri rozsudok ESLP Pištárová v. Česká republika, sťažnosť č. 73578/01, bod 38.

29 — Pozri rozsudok ESLP Draon v. Francúzsko, sťažnosť č. 1513/03, bod 65.

30 — Rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, Zb. s. I-9083, body 98 a 99).

31 — Pozri rozsudok ESLP Iatridis, sťažnosť č. 31107/96, bod 54.

32 — Ide o prípad porovnateľný s tým, čo sa obvykle nazýva právo na „goodwill“, ktoré bolo uznané za „majetok“ v zmysle protokolu č. 1. Pozri rozsudok ESLP van Marle a i., sťažnosť č. 8543/79, body 39 až 41.

33 — Pozri rozsudok Football Association Premier League a i. (už citovaný, bod 103).

34 — Pozri analogicky rozsudok ESLP Beyeler, sťažnosť č. 33202/96, bod 98 a nasl.

35 — Pozri body 179 a 180 rozsudku UEFA/Komisia (už citovaného), body 139 a 140 rozsudku FIFA/Komisia (T-385/07, už citovaného), a body 142 až 144 rozsudku FIFA/Komisia (T-68/08, už citovaného).

43. Vzhľadom na zváženie záujmov vyplývajúce zo zmenenej a doplnenej smernice 89/552 sa totiž domnievam, že normotvorca Únie je oprávnený stanoviť limity alebo obmedzenia práva vlastníť majetok, na ktoré sa odvoláva UEFA a FIFA, buď v záujme základných práv tretích osôb, akým je právo na informácie, alebo na základe všeobecného záujmu. Okrem toho poznamenávam, že právo priznané v prejednávacom prípade je veľmi vzdialené od základnej koncepcie práva vlastníť majetok týkajúcej sa ochrany pred legislatívnymi zásahmi. Z judikatúry Súdneho dvora pritom vyplýva, že aj v prípade priznania práv duševného vlastníctva ich majitelia nemajú zaručenú možnosť vyžadovať najvyššiu možnú odmenu.³⁶ Okrem toho, keďže právo, ktorého existencie sa UEFA a FIFA dovolávajú, nie je vymedzené ani vo vnútroštátnom práve, ani v práve Únie, rozsah jeho pôsobnosti bytostne závisí od ustanovení, ktoré vymedzujú jeho hranice, akým je článok 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552.

44. V dôsledku toho záver, ku ktorému normotvorca Únie dospel v zmenenej a doplnenej smernici 89/552, že výlučnosť práva organizátora športového podujatia možno obmedziť, podľa môjho názoru nepredstavuje zásah do pokojného užívania majetku alebo neoprávnenú kontrolu jeho užívania v zmysle protokolu č. 1.³⁷

45. Z hľadiska týchto úvah je teda potrebné preskúmať odvolacie dôvody uvedené v rámci prejednávaných odvolaní.

IV – Odvolanie vo veci C-201/11 P

A – O prvom odvolacom dôvode vo veci C-201/11 P

46. V rámci prvej časti svojho prvého odvolacieho dôvodu UEFA vytýka Všeobecnému súdu, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení podmienok uvedených v článku 3a ods. 1 a 2 zmenenej a doplnenej smernice 89/552. UEFA osobitne poukazuje na bod 94 už citovaného rozsudku UEFA/Komisia a tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že cieľom ani následkom podmienky jasného a transparentného konania nie je nútiť vnútroštátny orgán, aby vysvetlil dôvody, prečo neprijal stanoviská alebo pripomienky, ktoré mu boli predložené počas konania o konzultáciách.

47. Na úvod je potrebné poznamenať, že uvedený bod 94 už citovaného rozsudku UEFA/Komisia je súčasťou argumentácie, ktorú Všeobecný súd uviedol v predchádzajúcich bodoch, v ktorých sa usiloval charakterizovať konania upravené na vnútroštátnej úrovni na účely vypracovania vnútroštátneho zoznamu. V bodoch 90 a 91 uvedeného rozsudku správne pripomenul, že takéto konania sa musia zakladať na objektívnych kritériách, ktoré boli vopred známe dotknutým osobám, aby sa zamedzilo tomu, že dôjde k svojvoľnému výkonu voľnej úvahy, ktorú majú členské štáty k dispozícii.³⁸ Okrem toho pripomenul, že súčasťou požiadavky jasnosti a transparentnosti je určenie príslušného orgánu a podmienok, za ktorých môžu dotknuté osoby vyjadriť svoje pripomienky.

48. Vzhľadom na výklad článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552 týkajúci sa rozsahu právomoci Komisie, ktorý som uviedol v bodoch 14 až 25 týchto návrhov, treba potvrdiť argumentáciu Všeobecného súdu.

36 — Pozri rozsudok Football Association Premier League a i. (už citovaný, bod 108).

37 — Keďže právo ako také zostáva v rukách športových organizácií, ktoré môžu stále licencie udeliť alebo neudeliť, v takom prípade nevzniká otázka „odňatia“ majetku.

38 — Rozsudok z 13. decembra 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a i. (C-250/06, Zb. s. I-11135, bod 46).

49. Okrem toho je potrebné konštatovať, že UEFA bez toho, aby uviedla presnú a podrobnú argumentáciu týkajúcu sa nesprávneho posúdenia, ktorým je údajne poznačená argumentácia Všeobecného súdu, pričom iba cituje izolovaný bod už citovaného rozsudku UEFA/Komisía, v podstate opakuje námietky proti rozhodnutiu 2007/730, ktoré už uviedla v konaní pred Všeobecným súdom, pričom tvrdí, že minister kultúry, médií a športu Spojeného kráľovstva zamietol vhodné stanoviská viacerých poradných skupín v rámci konania, ktoré uskutočnil. UEFA navyše uvádza, ako mal Všeobecný súd podľa jej názoru rozhodnúť v súvislosti s vnútroštátnym zoznamom Spojeného kráľovstva.

50. Odvolanie musí pritom presným spôsobom uvádzať napádané časti rozhodnutia Všeobecného súdu, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, o ktoré sa tento návrh osobitne opiera. Tejto požiadavke nezodpovedá odvolací dôvod, ktorý neobsahuje ani argumentáciu osobitne smerujúcu k vymedzeniu nesprávnosti, ktorú má napadnuté rozhodnutie obsahovať, ale obmedzuje sa na zopakovanie tvrdení už predložených Všeobecnému súdu. Taký odvolací dôvod totiž v skutočnosti predstavuje návrh smerujúci len k opätovnému preskúmaniu žaloby podanej na Všeobecný súd, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora.³⁹ V dôsledku toho sa prvá časť prvého odvolacieho dôvodu musí vyhlásiť za neprípustnú.

51. V rámci druhej časti prvého odvolacieho dôvodu, ktorá zahŕňa dve odlišné výhrady, UEFA tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne potvrdil určenie EURO za udalosť veľkého významu pre spoločnosť.

52. V prvom rade Všeobecný súd údajne rozhodol, že samotná skutočnosť, že EURO je spomenuté v odôvodnení 18 smernice 97/36, má za následok, že Komisia nemusela vyžadovať od členských štátov, aby osobitne zdôvodnili svoje rozhodnutie zaradiť túto súťaž ako celok do vnútroštátneho zoznamu. Okrem toho Všeobecný súd údajne nahradil analýzu Komisie svojou analýzou, pokiaľ ide o dve otázky týkajúce sa určenia EURO ako celku za udalosť veľkého významu, a to jednak určenie EURO za jednu udalosť a jednak použitie faktorov, ktoré Komisia nevzala do úvahy.

53. Pokiaľ ide predovšetkým o výhradu týkajúcu sa výkladu odôvodnenia 18 smernice 97/36, je potrebné poznamenať, že argumentácia UEFA spočíva na nesprávnom výklade už citovaného rozsudku UEFA/Komisía.

54. Poznamenávam, že Všeobecný súd viackrát poukázal na odôvodnenie 18 smernice 97/36, pričom pripomenul výklad uvedeného odôvodnenia, ktorý podal v bodoch 44 až 53 už citovaného rozsudku UEFA/Komisía. Ako totiž Všeobecný súd správne rozhodol, spomenutie EURO ako príkladu medzi udalosťami veľkého významu pre spoločnosť nemôže mať automaticky za následok zlučiteľnosť jeho zaradenia do vnútroštátneho zoznamu s právom Únie. Tým skôr spomenutie EURO v odôvodnení 18 neznamená, že EURO ako celok možno v *každom prípade* zaradiť do vnútroštátneho zoznamu bez ohľadu na záujem, ktorý táto súťaž vyvoláva v danom členskom štáte. Podľa Všeobecného súdu naopak odôvodnenie 18 znamená, že ak členský štát zaradiť zápasy EURO do vnútroštátneho zoznamu, nie je povinný uviesť vo svojom oznámení Komisii osobitné odôvodnenie týkajúce sa ich povahy „*ako udalosti veľkého významu pre spoločnosť*“.

55. Všeobecný súd teda správne rozlíšil na jednej strane potrebu, aby zaradenie EURO v *konkrétnom prípade* rešpektovalo podmienky smernice 97/36 tak, ako sú uvedené najmä v jej odôvodnení 21, a na druhej strane právnu kvalifikáciu EURO *ako udalosti veľkého významu* pre spoločnosť samotným normotvorcom. V bode 120 už citovaného rozsudku UEFA/Komisía, ktorý UEFA napáda v rámci tohto odvolacieho dôvodu, teda Všeobecný súd z toho správne vyvodil, že v prípade neexistencie

39 — Rozsudok z 9. júna 2011, Evropaïki Dynamiki/BCE (C-401/09 P, Zb. s. I-4911, body 55 a 61).

konkrétneho odôvodnenia členského štátu, ktoré by odôvodňovalo ich povahu *ako udalosti* veľkého významu pre spoločnosť, Komisia nemôže považovať zaradenie zápasov EURO do vnútroštátneho zoznamu za nezlučiteľné s právom Únie. V dôsledku toho sa prvá výhrada druhej časti prvého odvolacieho dôvodu musí zamietnuť ako nedôvodná.

56. V druhom rade, pokiaľ ide o údajné nahradenie odôvodnenia, UEFA napáda potvrdenie jednotnej povahy EURO Všeobecným súdom v bode 103 už citovaného rozsudku UEFA/Komisia, keďže Všeobecný súd na tento účel údajne vychádzal z úplne nových skutkových okolností, ktoré neboli uvedené v rozhodnutí 2007/730 a ktoré uviedol v bodoch 126 až 135 uvedeného rozsudku.

57. V reakcii na prvý žalobný dôvod totiž Všeobecný súd v bode 103 už citovaného rozsudku UEFA/Komisia konštatoval, že EURO je súťažou, ktorú možno rozumne považovať skôr za jednu udalosť než za súbor jednotlivých udalostí rozdelených na zápasy s rôznou mierou záujmu. V bodoch 126 až 135 uvedeného rozsudku Všeobecný súd v reakcii na tretí žalobný dôvod následne zamietol tvrdenie, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď nespochybnila celkovú povahu EURO, na základe výsledkov prieskumov, ktoré si objednala UEFA.

58. V tejto súvislosti pripomínam, že z článku 256 ZFEÚ a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora vyplýva, že len Všeobecný súd má právomoc jednak zistiť skutkový stav, okrem prípadu, keby vecná nesprávnosť jeho zistení vyplývala z dokumentov v spise, ktoré mu boli predložené, a jednak tento skutkový stav posúdiť. Pokiaľ Všeobecný súd zistil alebo posúdil skutkový stav, Súdny dvor má na základe článku 256 ZFEÚ právomoc preskúmať právnu kvalifikáciu tohto skutkového stavu a právne následky, ktoré z neho Všeobecný súd vyvodil.⁴⁰

59. Súdny dvor takisto spresnil, že posúdenie skutkového stavu, s výnimkou prípadu skreslenia dôkazov predložených Všeobecnému súdu, nepredstavuje právnu otázku, ktorá by ako taká podliehala preskúmaniu Súdneho dvora.⁴¹

60. V prejednávanom prípade je pritom potrebné konštatovať, že UEFA sa svojou argumentáciou týkajúcou sa jednak nejednotnosti EURO a jednak analýz záujmu, ktorý vyvolávajú niektoré druhy zápasov v Spojenom kráľovstve, domáha, aby Súdny dvor overil posúdenie skutkového stavu vykonané Všeobecným súdom.

61. V tejto súvislosti poznamenávam, že ako Všeobecný súd správne rozhodol v bode 103 svojho rozsudku, zmenená a doplnená smernica 89/552 sa nevyjadruje k otázke jednotnosti EURO. Preskúmanie povahy športového podujatia založené na rôznych druhoch podujatí sa pritom týka skutkového stavu. Vzhľadom na to, že UEFA nepreukázala nijaké skreslenie skutkových okolností posudzovaných Všeobecným súdom, treba druhú časť prvého odvolacieho dôvodu považovať za zjavne neprípustnú.

62. Za týchto podmienok prvému odvolaciemu dôvodu, ktorý uviedla UEFA, nemožno vyhovieť, a preto sa tento odvolací dôvod musí v celom rozsahu zamietnuť.

B – O druhom odvolacom dôvode vo veci C-201/11 P

63. V rámci svojho druhého odvolacieho dôvodu, ktorý sa delí na dve časti, UEFA vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení ustanovení týkajúcich sa hospodárskej súťaže.

40 — Pozri rozsudok z 19. júla 2012, Alliance One International a Standard Commercial Tobacco/Komisia (C-628/10 P a C-14/11 P, bod 84 a citovanú judikatúru).

41 — Tamže (bod 85 a citovaná judikatúra).

64. V rámci prvej časti UEFA tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 106 ods. 1 ZFEÚ. V prvom rade sa Všeobecný súd údajne dopustil nesprávneho posúdenia, keď opomenul predbežnú otázku, či sa toto ustanovenie má uplatniť v prejednávacom prípade. Ďalej Všeobecný súd údajne dospel k nesprávnemu záveru, že opatrenia prijaté Spojeným kráľovstvom nepredstavujú priznanie osobitných práv prevádzkovateľom voľne prístupných televíznych kanálov. Všeobecný súd údajne pripísal príliš veľký význam skutočnosti, že právne predpisy Spojeného kráľovstva teoreticky zakazujú výlučné vysielacie práva pre každého prevádzkovateľa televízneho vysielania, či už prevádzkuje voľne prístupný kanál, alebo platený kanál. Analýza Všeobecného súdu napokon údajne svedčí o nesprávnom výklade pojmu „osobitné práva“ v zmysle článku 106 ods. 1 ZFEÚ, ktorý údajne zahŕňa dve zložky, konkrétne že právo musí byť priznané aktom členského štátu a že podnik, ktorému bolo toto právo priznané, musí byť zvýhodnený vo vzťahu k svojim konkurentom.

65. V tejto súvislosti je potrebné po prvé konštatovať, že problematiku týkajúcu sa článku 106 ZFEÚ Všeobecný súd analyzoval v rámci skúmania štvrtého žalobného dôvodu v reakcii na výhradu týkajúcu sa osobitných práv, ktoré boli údajne priznané BBC a ITV. Všeobecný súd sa po tom, čo v bodoch 166 až 168 už citovaného rozsudku UEFA/Komisia pripomenul judikatúru uplatniteľnú v oblasti osobitných a výhradných práv,⁴² usiloval preukázať, že predmetná právna úprava Spojeného kráľovstva nemá vlastnosti, ktoré môžu viesť k uplatneniu článku 106 ZFEÚ. Všeobecný súd v bode 170 rovnakého rozsudku konkrétne rozhodol, že „právna úprava Spojeného kráľovstva zakazuje všetkým vysielateľom exkluzivitu nielen na úrovni vysielania, ale tiež na úrovni uzatvárania zmlúv o vysielaní, aby nijaký vysielateľ patriaci do právomoci tohto členského štátu nemohol platne uzavrieť zmluvu na exkluzívne vysielanie udalosti zaradenej do zoznamu“. V bode 171 uvedeného rozsudku Všeobecný súd následne dospel k záveru, že „okolnosť, že iba niektorí vysielatelia..., ako sú BBC a ITV, nakoniec... vysielali EURO v Spojenom kráľovstve, lebo ich konkurenti mali záujem iba o exkluzívne vysielanie..., sa nerovná priznaniu osobitných alebo výlučných práv“.

66. V dôsledku toho, pokiaľ ide o výhradu založenú na neexistencii analýzy uplatniteľnosti článku 106 ZFEÚ, je potrebné zamietnuť tvrdenia UEFA ako neúčinné.

67. Po druhé treba pripomenúť, že právomoc Súdneho dvora rozhodovať o odvolaní podanom proti rozhodnutiu Všeobecného súdu je obmedzená na právne otázky. V taxatívne vymedzenom zozname odvolacích dôvodov, ktoré možno v rámci odvolania uviesť, článok 58 prvý odsek Štatútu Súdneho dvora spresňuje, že odvolanie sa môže zakladať na porušení práva Únie Všeobecným súdom.⁴³

68. Je pravda, že v prejednávacom prípade pravidlo, na porušenie ktorého sa UEFA odvoláva, tvorí súčasť práva Únie. Namietané porušenie je však založené na údajnom nesprávnom posúdení týkajúcom sa výkladu pravidla vnútroštátneho práva Všeobecným súdom.

69. Pokiaľ ide o preskúmanie konštatovaní Všeobecného súdu v súvislosti s vnútroštátnou právnou úpravou v rámci odvolania, Súdny dvor už rozhodol, že má právomoc preskúmať v prvom rade prípadné skreslenie znenia dotknutých vnútroštátnych ustanovení, ďalej či Všeobecný súd nedospel ku konštatovaniu, ktoré zjavne odporuje ich obsahu, a nakoniec či Všeobecný súd s cieľom určiť obsah dotknutej vnútroštátnej právnej úpravy pri skúmaní všetkých dôkazov jednému z nich nepriznal význam, ktorý mu vzhľadom na ostatné dôkazy neprináleží, pokiaľ to zjavne vyplýva zo spisových materiálov.⁴⁴ Keďže žiadne z týchto tvrdení v prejednávacom prípade nemožno uznať, je potrebné zamietnuť túto výhradu ako nedôvodnú.

42 — Pozri judikatúru citovanú v bodoch 166 až 168 uvedeného rozsudku.

43 — Rozsudok z 5. júla 2011, Edwin/ÚHVT (C-263/09 P, Zb. s. I-5853).

44 — Tamže.

70. Po tretie, pokiaľ ide o nesprávny výklad pojmu „osobitné práva“ v zmysle článku 106 ZFEÚ, stačí uviesť, že tvrdenia týkajúce sa údajného priznania výsadných práv BBC a ITV neboli uvedené v konaní pred Všeobecným súdom a smerujú k zmene predmetu sporu predloženého Všeobecnému súdu. Keďže návrh UEFA teda predstavuje nový dôvod, v rámci odvolania ho treba považovať za neprípustný.⁴⁵

71. Okrem toho poznamenávam, že na preskúmanie súladu vnútroštátnej právnej úpravy s právom Únie UEFA mala podať žalobu na vnútroštátny súd, ktorý by tak mohol Súdnemu dvoru položiť prejudiciálnu otázku.

72. V rámci druhej časti druhého odvolacieho dôvodu UEFA vytýka Všeobecnému súdu, že porušil ďalšie ustanovenia Zmluvy o FEÚ. Svoju argumentáciu zakladá na predpoklade, že v prejednávanej príhode je uplatniteľný článok 106 ods. 1 ZFEÚ. Všeobecný súd tak údajne druhýkrát vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keďže neskúmal, či opatrenia Spojeného kráľovstva priznávajú BBC a ITV postavenie, ktoré by samy nemohli dosiahnuť bez porušenia práva hospodárskej súťaže, alebo postavenie, ktoré im umožnilo ľahšie porušovať právo hospodárskej súťaže.

73. Vzhľadom na odpoveď na prvú časť tohto odvolacieho dôvodu, ktorou navrhujem konštatovať, že Všeobecný súd neporušil článok 106 ZFEÚ, preskúmanie druhej časti tohto odvolacieho dôvodu je nadbytočné.

74. Za týchto podmienok navrhujem, aby Súdny dvor v celom rozsahu zamietol druhý odvolací dôvod ako čiastočne neúčinný, čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

C – O treťom odvolacom dôvode vo veci C-201/11 P

75. V rámci svojho tretieho odvolacieho dôvodu UEFA vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení ustanovení Zmluvy týkajúcich sa slobodného poskytovania služieb a zásady proporcionality. UEFA sa v prvom rade domnieva, že Všeobecný súd skreslil jej žalobný dôvod, ktorý vôbec nebol obmedzený na tvrdenie, že niektoré zápasy EURO posudzované jednotlivo nie sú udalosťami veľkého významu.

76. Druhý nedostatok, ktorým je údajne poznačená analýza Všeobecného súdu, spočíva v tom, že Všeobecný súd predpokladal, že len z dôvodu, že EURO možno považovať za jednu udalosť a že predstavuje ako celok udalosť veľkého významu pre spoločnosť – čo UEFA popiera –, cieľ spočívajúci v zabezpečení širokého prístupu verejnosti k televíznemu vysielaniu tejto udalosti nemožno náležite dosiahnuť menej závažným obmedzením, akým je zoznam, ktorý by obsahoval len niektoré vybrané zápasy EURO.

77. V každom prípade aj za predpokladu, že EURO by bolo možné považovať za jednu udalosť veľkého významu pre spoločnosť Spojeného kráľovstva, Komisia údajne bola povinná podrobne preskúmať zlučiteľnosť oznámených opatrení s ustanoveniami Zmluvy týkajúcimi sa voľného pohybu služieb a hospodárskej súťaže.

78. Na úvod z dôvodov uvedených v bodoch 14 až 25 týchto návrhov týkajúcich sa výkladu článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552 navrhujem, aby Súdny dvor konštatoval, že Všeobecný súd správne rozhodol, že Komisia si riadne splnila svoju kontrolnú povinnosť vo vzťahu k rozhodnutiu 2007/730. Všeobecný súd navyše na základe nezávislého posúdenia skutkových a právnych okolností a bez toho, aby sa dopustil nesprávneho posúdenia vyplývajúceho z nedôvodných výhrad odvolacích dôvodov uplatnených voči jeho rozsudku, správne uplatnil judikatúru týkajúcu sa odôvodnenia obmedzení slobodného poskytovania služieb a uplatňovania zásady proporcionality.

⁴⁵ — Pozri rozsudok z 19. júla 2012, Kaimer a i./Komisia (C-264/11 P, bod 65 a citovanú judikatúru).

79. Okrem toho, pokiaľ ide o prvú výhradu UEFA, je potrebné konštatovať, že hoci UEFA Všeobecnému súdu vytýka skreslenie žalobného dôvodu, sumarizuje tvrdenia uvedené v prvom stupni a predkladá pripomienky vo vzťahu k riešeniu, ktoré podľa jej názoru mal prijať Všeobecný súd v súvislosti s diskriminačnou a neprimeranou povahou opatrení Spojeného kráľovstva. Je pravda, že UEFA napáda bod 150 už citovaného rozsudku UEFA/Komisia, v ktorom sú veľmi všeobecne zhrnuté tvrdenia UEFA. Pokiaľ však presne nepreukáže, akou argumentáciou sa Všeobecný súd dopustil skreslenia, toto samotné tvrdenie je príliš všeobecné a nepresné na to, aby mohlo byť predmetom právneho posúdenia.⁴⁶ Keďže teda tieto tvrdenia nie sú dostatočne podložené, musia sa zamietnuť ako neprípustné.

80. Pokiaľ ide o druhú výhradu toho istého odvolacieho dôvodu UEFA, poznamenávam, že argumentácia UEFA spočíva na nesprávnom výklade už citovaného rozsudku UEFA/Komisia. V bode 152 uvedeného rozsudku, ktorý predstavuje záver, ktorý viedol k zamietnutiu piateho žalobného dôvodu, Všeobecný súd totiž potvrdil, že EURO možno právom považovať za jednu udalosť veľkého významu pre spoločnosť Spojeného kráľovstva. Zo znenia rozsudku však nevyplýva nič, čo by umožňovalo konštatovať domnienku, na ktorú poukazuje UEFA, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol o spôsobe dosiahnutia cieľa zmenenej a doplnenej smernice 89/552, ktorý spočíva v zabezpečení širokého prístupu verejnosti k televíznemu vysielaní takých udalostí. Okrem toho, pokiaľ ide o rozsah preskúmania, ktoré má Komisia vykonať podľa článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, z dôvodov uvedených v bodoch 14 až 25 týchto návrhov sa námietky UEFA v tejto súvislosti musia považovať za nedôvodné.

81. V rámci tretej výhrady tohto odvolacieho dôvodu UEFA tvrdí, že Komisia bola povinná podrobne preskúmať zlučiteľnosť oznámených opatrení s ustanoveniami Zmluvy týkajúcimi sa voľného pohybu služieb a hospodárskej súťaže. Vzhľadom na vyššie uvedený výklad článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, ktorý navrhujem Súdnemu dvoru, je potrebné zamietnuť tvrdenia UEFA ako nedôvodné.

82. V dôsledku toho sa tretí odvolací dôvod musí v celom rozsahu zamietnuť ako čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

D – O štvrtom odvolacom dôvode vo veci C-201/11 P

83. V rámci svojho štvrtého odvolacieho dôvodu UEFA tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že samotná skutočnosť, že EURO možno považovať za jednu udalosť veľkého významu, stačí na to, aby porušenie práv UEFA vlastníť majetok, pokiaľ ide o každý jednotlivý zápas EURO, bolo nevyhnutne primerané. Tento záver je pritom podľa UEFA nesprávny. V skutočnosti mala primeraná reakcia Spojeného kráľovstva spočívať v obmedzení jeho vnútroštátneho zoznamu na najdôležitejšie zápasy EURO. Okrem toho sa Všeobecný súd údajne dopustil zásadnejšieho nesprávneho posúdenia, keď nevyhodnotil rozsah obmedzení práv UEFA vlastníť majetok, čo mu údajne znemožnilo náležite posúdiť otázku, či nevýhody spôsobené predmetným opatrením boli neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom. Tieto obmedzenia pritom údajne mali značný rozsah, keďže praktickým následkom opatrení Spojeného kráľovstva údajne bolo, že jediným spôsobom, akým mohla UEFA získať aspoň nejakú protihodnotu za svoje televízne vysielačie práva v Spojenom kráľovstve, bolo vykonať dražbu, na ktorej sa zúčastnil len jeden potenciálny kupujúci, konzorcium BBC/ITV, čo údajne podstatne znížilo protihodnotu za uvedené práva.

84. Vzhľadom na úvahy uvedené jednak v bodoch 28 až 32 v súvislosti s uplatnením zásady proporcionality a jednak v bodoch 33 až 44 týchto návrhov v súvislosti s právom vlastníť majetok navrhujem zamietnuť štvrtý odvolací dôvod UEFA ako nedôvodný.

46 — Pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. júla 1999, Hercules Chemicals/Komisia (C-51/92 P, Zb. s. I-4235, bod 113).

E – O piatom odvolacom dôvode vo veci C-201/11 P

85. Piaty odvolací dôvod UEFA je založený na nedostatočnosti odôvodnenia. UEFA totiž tvrdí, že odôvodnenie rozhodnutia 2007/730, ktoré Všeobecný súd považoval za dostatočné, bolo mimoriadne obmedzené v porovnaní s odôvodnením, ktoré sa vyžaduje od Komisie v prípade podobných rozhodnutí. Všeobecný súd tak údajne vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď nevyzval Komisiu na dodržanie vyžadovanej miery odôvodnenia vzhľadom na každý zo štyroch vecných dôvodov uvedených v odvolaní. V tejto súvislosti UEFA uvádza vady, ktorými trpí odôvodnenie Komisie.

86. UEFA sa domnieva, že uvedené rozhodnutie sa musí zrušiť predovšetkým z dôvodu, že údajne neobsahuje dostatočné odôvodnenie, pokiaľ ide o určenie EURO za udalosť veľkého významu pre spoločnosť. Pokiaľ ide ďalej o odôvodnenie rozhodnutia 2007/730 týkajúce sa hospodárskej súťaže, Všeobecný súd v bode 71 svojho rozsudku podľa nej nemohol považovať za dostačujúce, že rozhodnutie 2007/730 bez uvedenia odôvodnenia potvrdzuje, že opatrenia Spojeného kráľovstva „umožňujú potenciálnu a účinnú hospodársku súťaž pri nadobúdaní práv na vysielanie predmetných udalostí“.

87. Okrem toho, pokiaľ ide o odôvodnenie týkajúce sa slobodného poskytovania služieb, UEFA s odkazom na bod 70 už citovaného rozsudku UEFA/Komisia poukazuje na to, že Všeobecný súd údajne rozhodol, že proporionalitu má skúmať UEFA, a nie Komisia. Všeobecný súd údajne navyše nemal rozhodnúť o dostatočnosti odôvodnenia poskytnutého Komisiou na základe údajného zvyhodneného postavenia, ktoré UEFA má v dôsledku toho, že je držiteľkou práv.

88. Na úvod je potrebné poznamenať, že námietky, ktoré UEFA uviedla v rámci tohto odvolacieho dôvodu, sa týkajú prevažne prípadných nedostatkov odôvodnenia rozhodnutia 2007/730, ktoré sa prekrývajú s určitými námietkami týkajúcimi sa už citovaného rozsudku UEFA/Komisia. Tvrdenia, ktoré UEFA uvádza v rámci tejto časti piateho odvolacieho dôvodu v súvislosti s nedostatkami rozhodnutia 2007/730, tak predstavujú len návrh na opätovné preskúmanie žalobného dôvodu uplatneného v konaní pred Všeobecným súdom, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora. Tieto tvrdenia teda treba považovať za zjavne neprípustné.⁴⁷

89. Okrem toho tvrdenia, ktoré uvádza UEFA vo vzťahu k už citovanému rozsudku UEFA/Komisia, zjavne nemôžu spochybniť analýzu Všeobecného súdu, ktorá je v súlade s judikatúrou Súdneho dvora týkajúcou sa povinnosti odôvodnenia.

90. Podľa tejto judikatúry totiž odôvodnenie vyžadované článkom 296 druhým odsekom ZFEÚ musí byť prispôbené povahe dotknutého aktu a musia byť z neho jasne a nepochybné zrejmé úvahy inštitúcie, ktorá tento akt prijala, aby sa dotknuté osoby mohli oboznámiť s dôvodmi prijatého opatrenia a aby príslušný súd mohol vykonať svoje preskúmanie.⁴⁸

91. Vzhľadom na tvrdenia uvedené v bodoch 14 až 27 týchto návrhov v súvislosti s obmedzenou povahou preskúmania, ktoré Komisia vykonáva vo vzťahu k rozhodnutiam členských štátov o zostavení vnútroštátnych zoznamov, však Všeobecný súd v tejto súvislosti nemôže nahradiť Komisiu. V dôsledku toho musí byť miera jeho preskúmania tiež obmedzená.

47 — Rozsudok z 12. septembra 2006, Reynolds Tobacco a i./Komisia (C-131/03 P, Zb. s. I-7795, bod 50 a citovaná judikatúra).

48 — Rozsudok z 20. januára 2011, General Química a i./Komisia (C-90/09 P, Zb. s. I-1, bod 59 a citovaná judikatúra).

92. Pokiaľ teda ide o odôvodnenie už citovaného rozsudku UEFA/Komisia týkajúce sa hospodárskej súťaže, Všeobecný súd v bodoch 71 až 73 uvedeného rozsudku jasne uviedol dôvody, pre ktoré odôvodnenie rozhodnutia 2007/730, ktoré navyše na rozdiel od toho, čo tvrdí UEFA, obsahuje odkaz na zlučiteľnosť s právom hospodárskej súťaže, bolo dostatočné a umožnilo, aby jednak UEFA pochopila argumentáciu Komisie a jednak Všeobecný súd vykonal svoje preskúmanie v tejto súvislosti.⁴⁹

93. Pokiaľ ide o odôvodnenie už citovaného rozsudku UEFA/Komisia v súvislosti so slobodným poskytovaním služieb, je potrebné uviesť, že Všeobecný súd v bode 70 uvedeného rozsudku skutočne rozhodol, že vzhľadom na odôvodnenie rozhodnutia 2007/730 UEFA bola „schopná posúdiť, či existujú okolnosti spôsobilé... preukázať, že zaradenie všetkých zápasov tejto súťaže do zoznamu... môže byť neprimerané“. V tejto súvislosti stačí uviesť, že túto pasáž treba vykladať so zreteľom na bod 62 rovnakého rozsudku, v ktorom Všeobecný súd správne citoval judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa rozsahu povinnosti odôvodnenia, ktorej cieľom je umožniť dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi prijatého aktu. Tvrdenie, že Všeobecný súd uložil UEFA povinnosť skúmať proporционаlitu, je teda nesprávne a musí sa zamietnuť.

94. Pokiaľ ide napokon o nedostatočnosť odôvodnenia týkajúceho sa zásahu do práva vlastníť majetok, poznamenávam, že Všeobecný súd nielenže – podľa môjho názoru veľmi jednoducho – uznal, že toto právo UEFA je dotknuté rozhodnutím 2007/730, ale v reakcii na šiesty žalobný dôvod tiež analyzoval zlučiteľnosť takého obmedzenia so zásadami práva Únie. Vzhľadom na odpoveď na štvrtý odvolací dôvod UEFA, ktorú navrhujem, je preskúmanie tejto výhrady nadbytočné.

95. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy piatemu odvolaciemu dôvodu nemožno vyhovieť.

V – Odvolania vo veci C-204/11 P a vo veci C-205/11 P

96. Na podporu svojho odvolania vo veci C-204/11 P FIFA uvádza tri odvolacie dôvody. Na podporu svojho odvolania vo veci C-205/11 P FIFA uvádza štyri odvolacie dôvody. Poznamenávam, že tvrdenia, ktoré FIFA uvádza v týchto dvoch odvolaniach, sa prekrývajú a že uvedené námietky sú do veľkej miery podobné. Preto napriek ťažkostiam, ktoré spôsobuje spoločná analýza výhrad uvedených vo vzťahu k dvom odlišným rozsudkom Všeobecného súdu, súčasne preskúmam tvrdenia uvedené vo veciach C-204/11 P a C-205/11 P.

A – O prvom odvolacom dôvode vo veci C-204/11 P a prvom odvolacom dôvode vo veci C-205/11 P

97. Pokiaľ ide jednak o už citovaný rozsudok FIFA/Komisia (T-385/07) týkajúci sa rozhodnutia 2007/479, ktorého predmetom sú opatrenia prijaté Belgickým kráľovstvom, a jednak o už citovaný rozsudok FIFA/Komisia (T-68/08) týkajúci sa rozhodnutia 2007/730, ktorého predmetom sú opatrenia prijaté Spojeným kráľovstvom, FIFA poukazuje na to, že odôvodnenie uvedených rozsudkov je rozporné, nekonzistentné a nedostatočné, pokiaľ ide o otázku, či sa majstrovstvá sveta FIFA majú považovať za jednu udalosť veľkého významu pre spoločnosť. Všeobecný súd údajne rôznymi konštatovaniami najprv poskytol nekonzistentnú argumentáciu, pokiaľ ide o skutočnú povahu majstrovstiev sveta podľa jeho názoru. Okrem toho sa údajne zdá, že Všeobecný súd prijal nekonzistentné a nezlučiteľné stanoviská, keď na jednej strane konštatoval jednotnosť majstrovstiev sveta ako udalosti a na druhej strane tvrdil, že konkrétne okolnosti môžu preukázať, že to nie je tak.

49 — Tiež poznamenávam, že odkaz UEFA na bod 71 uvedeného rozsudku je nesprávny, keďže Všeobecný súd v ňom cituje len odôvodnenie 20 rozhodnutia 2007/730 bez toho, aby odôvodňoval zlučiteľnosť predmetných opatrení s právom hospodárskej súťaže.

98. Podľa názoru FIFA navyše Všeobecný súd tým, že rozhodol, že oznamujúci členský štát nebol povinný poskytnúť osobitné dôvody na zaradenie majstrovstiev sveta ako celku do zoznamu udalostí, bráni Komisii vykonať dôkladné overenie a podrobné preskúmanie zlučiteľnosti oznámených opatrení s právom Únie, ako to údajne vyžaduje rozsudok Súdu prvého stupňa Infront WM/Komisía⁵⁰.

99. Okrem toho odôvodnenie Všeobecného súdu v už citovaných rozsudkoch FIFA/Komisía (T-358/07 a T-68/08) údajne predstavuje nezákonné prenesenie dôkazného bremena. Všeobecný súd napokon tým, že uviedol dôvody, ktoré rozhodnutia 2007/479 a 2007/730 neobsahujú, údajne prekročil hranice súdneho preskúmania.

100. Na úvod je potrebné poukázať na to, že FIFA v rámci týchto odvolacích dôvodov zmiešava na jednej strane problematiku týkajúcu sa rozsahu kontroly vnútroštátnych zoznamov Komisiou podľa článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552 a rozsahu súvisiaceho súdneho preskúmania a na druhej strane problematiku týkajúcu sa posúdenia jednotnosti majstrovstiev sveta ako udalosti veľkého významu pre spoločnosť členského štátu.

101. Pokiaľ ide o prvý aspekt, poukazujem na to, že z dôvodov týkajúcich sa rozsahu právomoci Komisie podľa článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552 uvedených v bodoch 14 až 25 týchto návrhov je potrebné považovať námietky FIFA za nedôvodné.

102. Pokiaľ ide o druhý aspekt, je potrebné konštatovať, že FIFA sa svojou argumentáciou týkajúcou sa nejednotnosti majstrovstiev sveta a záujmu, ktorý vyvolávajú zápasy tejto súťaže, domáha, aby Súdny dvor overil posúdenie skutkového stavu, ktoré vykonal Všeobecný súd. Posúdenie skutkového stavu, s výnimkou prípadu skreslenia dôkazov predložených Všeobecnému súdu, však nepredstavuje právnu otázku, ktorá by ako taká podliehala preskúmaniu Súdneho dvora.⁵¹ Tieto tvrdenia teda treba označiť za neprípustné.

103. V každom prípade je potrebné považovať za neúčinnú výhradu založenú na údajnej rozpornosti odôvodnenia, doplnenú o viaceré citácie častí už citovaných rozsudkov FIFA/Komisía (T-358/07 a T-68/08), ktoré sú oddelené od ich kontextu, keďže v uvedených rozsudkoch sú z právneho hľadiska dostatočne vysvetlené dôvody, ktoré viedli Všeobecný súd ku konštatovaniu, že Komisia si riadne splnila svoju kontrolnú povinnosť podľa článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552.

104. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné zamietnuť prvý odvolací dôvod vo veci C-204/11 P a prvý odvolací dôvod vo veci C-205/11 P ako čiastočne nedôvodné a čiastočne neprípustné.

B – O druhom odvolacom dôvode vo veci C-204/11 P a treťom odvolacom dôvode vo veci C-205/11 P

105. Svojím druhým odvolacím dôvodom vo veci C-204/11 P a tretím odvolacím dôvodom vo veci C-205/11 P FIFA vytýka Všeobecnému súdu, že nesprávne rozhodol, že Komisia v konaní pred ním predložila dostatočné dôkazy a poskytla primerané dôvody na odôvodnenie svojich konštatovaní, podľa ktorých majstrovstvá sveta ako celok boli správne považované za udalosť veľkého významu pre spoločnosť. V tejto súvislosti po prvé Všeobecný súd údajne nepreskúmal tvrdenie FIFA týkajúce sa druhu a dátumu údajov, ktoré Komisia údajne mala zohľadniť pri prijímaní rozhodnutí 2007/479 a 2007/730. Po druhé Všeobecný súd sa údajne opieral o dôvody, ktoré v spomenutých rozhodnutiach nie sú uvedené. Po tretie FIFA poukazuje na to, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď odmietol priznať akýkoľvek význam praxi ostatných členských štátov, ktoré nezaradili „ostatné“ zápasy majstrovstiev sveta do vnútroštátnych zoznamov.

50 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. decembra 2005 (T-33/01, Zb. s. II-5897).

51 — Rozsudok Alliance One International a Standard Commercial Tobacco/Komisía (už citovaný, bod 85 a citovaná judikatúra).

106. Po štvrté Všeobecný súd sa údajne viackrát dopustil nesprávneho posúdenia pri výklade kritérií, na základe ktorých bol konštatovaný veľký význam majstrovstiev sveta pre spoločnosť.

107. V prvom rade Všeobecný súd podľa názoru FIFA nesprávne potvrdil konštatovanie Komisie, že majstrovstvá sveta ako celok spĺňajú kritérium týkajúce sa ich „osobitného ohlasu“ v Belgicku a Spojenom kráľovstve, a konštatoval, že Komisia dostatočne a správne odôvodnila toto konštatovanie. Okrem toho, pokiaľ ide o druhé kritérium spomenuté v odôvodnení 16 rozhodnutia 2007/479 a v odôvodnení 18 rozhodnutia 2007/730, Všeobecný súd údajne uviedol odôvodnenie, ktoré Komisia neposkytla, s cieľom podporiť jej stanovisko, že majstrovstvá sveta ako celok sa vždy vysielali na bezplatných televíznych kanáloch. Všeobecný súd sa napokon údajne dopustil nesprávneho posúdenia, keď potvrdil konštatovanie Komisie, že požiadavka kritéria týkajúceho sa veľkého počtu televíznych divákov, ktorých priťahujú „ostatné“ zápasy majstrovstiev sveta, bola splnená, a rozhodol, že Komisia dostatočne odôvodnila svoje konštatovanie.

108. Po prvé, pokiaľ ide o výhradu založenú na údajnej nedostatočnosti odôvodnenia, je potrebné poukázať na to, že FIFA namietala neexistenciu odôvodnenia týkajúceho sa povahy údajov, na základe ktorých bolo prijaté rozhodnutie 2007/479, v rámci svojho šiesteho žalobného dôvodu vo veci FIFA/Komisnia (T-385/07) založeného na nedostatočnom odôvodnení uvedeného rozhodnutia. Je pravda, že Všeobecný súd sa v už citovanom rozsudku FIFA/Komisnia (T-385/07) osobitne nevyjadril k údajom, ktoré Komisia mala vziať do úvahy. Nebol to však povinný urobiť, keďže z právneho hľadiska dostatočne vyjadril svoje odôvodnenie a na základe argumentácie uvedenej v bodoch 68 až 74 uvedeného rozsudku poskytol vyčerpávajúcu odpoveď na žalobný dôvod, ktorý mu bol predložený. Táto prvá výhrada je teda nedôvodná.

109. Pokiaľ ide o už citovaný rozsudok FIFA/Komisnia (T-68/08), v rámci prvého žalobného dôvodu FIFA tvrdila, že Komisia mala pri prijímaní rozhodnutia 2007/730 zohľadniť všetky okolnosti, osobitne údaje o sledovanosti majstrovstiev sveta v rokoch 1998, 2002 a 2006, ako aj obsah korešpondencie, ktorú si Komisia a orgány Spojeného kráľovstva vymenili od augusta 2006 do februára 2007. V tejto súvislosti poznamenávam, že Všeobecný súd po tom, čo v bodoch 67 až 72 už citovaného rozsudku FIFA/Komisnia (T-68/08) preskúmal otázku odôvodnenia rozhodnutia 2007/730 z hľadiska správneho výkladu článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, odpovedal na tieto tvrdenia v bodoch 74 a 75 uvedeného rozsudku. V tejto súvislosti správne vyvodil právne závery z konštatovania, že odôvodnenie rozhodnutia 2007/730 je dostatočné, keď rozhodol, že Komisii teda nemožno vytýkať, že v ňom neuviedla viac dôkazov, vrátane dôkazov, ktoré neexistovali v čase vypracovania vnútroštátneho zoznamu. Túto výhradu teda treba považovať za nedôvodnú.

110. Pokiaľ ide o druhú výhradu, je potrebné poznamenať, že Všeobecný súd po tom, čo v bode 71 už citovaného rozsudku FIFA/Komisnia (T-385/07) správne vyložil odôvodnenie 18 smernice 97/36 z hľadiska judikatúry týkajúcej sa povinnosti odôvodnenia, z právneho hľadiska dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré FIFA bola schopná identifikovať odôvodnenie, na ktorom bolo založené rozhodnutie Komisie potvrdiť zaradenie všetkých zápasov majstrovstiev sveta do vnútroštátneho zoznamu Belgického kráľovstva. Všeobecný súd si tým riadne splnil svoju povinnosť súdneho preskúmania a odôvodnenia. Z hľadiska výkladu odôvodnenia 18 smernice 97/36 si Všeobecný súd v bodoch 69 až 72 už citovaného rozsudku FIFA/Komisnia (T-68/08) tiež splnil svoju povinnosť preskúmania a odôvodnenia. Túto výhradu teda treba považovať za nedôvodnú.

111. Pokiaľ ide o tretiu výhradu, je potrebné po prvé konštatovať, že vzhľadom na to, že FIFA v prvom stupni v už citovanej veci FIFA/Komisnia (T-385/07) podrobne a v rámci konkrétnej výhrady nepoukázala na problematiku porovnateľnosti praxe členských štátov na účely analýzy zákonnosti rozhodnutí prijatých podľa článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, nemôže oprávnene namietiť, že Všeobecný súd v tejto súvislosti vychádzal z nesprávneho posúdenia. Po druhé poukazujem na to, že v bode 133 už citovaného rozsudku FIFA/Komisnia (T-68/08) Všeobecný súd v celom rozsahu odpovedal na tvrdenie FIFA týkajúce sa toho, že Komisia nezohľadnila skutočnosť, že

ostatné členské štáty zaradili do vnútroštátnych zoznamov predovšetkým „vrcholné“ zápasy majstrovstiev sveta. V každom prípade vzhľadom na značnú mieru voľnej úvahy, ktorá je priznaná členským štátom pri vypracovaní vnútroštátnych zoznamov, je potrebné zamietnuť tvrdenia založené na porovnateľnosti praxe ostatných členských štátov. Táto výhrada je teda nedôvodná.

112. Pokiaľ ide o štvrtú výhradu, ktorá sa týka výkladu kritéria osobitného ohlasu Všeobecným súdom, problematiky televízneho vysielania, ako aj analýzy kritéria týkajúceho sa veľkého počtu televíznych divákov, ktorých priťahujú „ostatné“ zápasy, treba konštatovať, že FIFA svojím odvolacím dôvodom kritizuje časť odôvodnenia napadnutých rozsudkov, ktorú Všeobecný súd podľa môjho názoru uviedol len na doplnenie. Všeobecný súd totiž zamietol žalobný dôvod založený na porušení článku 3a ods. 1 zmenenej a doplnenej smernice 89/552 na základe hlavnej argumentácie uvedenej v bodoch 94 až 100 a 117 až 119 už citovaného rozsudku FIFA/Komisia (T-385/07) a argumentácie uvedenej v bodoch 112 až 118 už citovaného rozsudku FIFA/Komisia (T-68/08). V dôsledku toho spomenuté výhrady, ktoré uviedla FIFA, treba zamietnuť ako neúčinné alebo v každom prípade ako neprípustné, keďže sa týkajú skutkových okolností skúmaných Všeobecným súdom, ktorých skreslenie FIFA nepreukázala.

113. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné zamietnuť druhý odvolací dôvod vo veci C-204/11 P a tretí odvolací dôvod vo veci C-205/11 P ako čiastočne nedôvodné, čiastočne neprípustné a čiastočne neúčinné.

C – O prvej a druhej časti tretieho odvolacieho dôvodu vo veci C-204/11 P a prvej a tretej časti štvrtého odvolacieho dôvodu vo veci C-205/11 P

114. V rámci prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu vo veci C-204/11 P a prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu vo veci C-205/11 P FIFA najprv vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho posúdenia pri skúmaní proporcionality obmedzení slobodného poskytovania služieb a práva usadiť sa, ktoré vyplývajú z dotknutých vnútroštátnych opatrení. FIFA totiž tvrdí, že také obmedzenia má posúdiť Komisia, a nie Všeobecný súd.

115. Všeobecný súd ďalej údajne vychádzal z nesprávneho posúdenia, keď dospel k záveru, že cieľ spočívajúci v zabezpečení širokého prístupu verejnosti k udalostiam veľkého významu pre spoločnosť vysielaným v televízii a právo na informácie odôvodňujú obmedzenia vyplývajúce z rozhodnutí 2007/479 a 2007/730. Široký prístup verejnosti údajne neznamena neobmedzený prístup. Okrem toho Komisia nemohla vykonať obmedzené overenie zlučiteľnosti oznámených opatrení s právom Únie. Všeobecný súd údajne mal rozhodnúť, že Komisia bola povinná vykonať „dôkladné“ overenie a „podrobné preskúmanie“ v súlade s požiadavkou stanovenou už citovaným rozsudkom Infront WM/Komisia.

116. Všeobecný súd napokon údajne nesprávne konštatoval, že Komisia dostatočne odôvodnila svoj záver týkajúci sa proporcionality obmedzení slobodného poskytovania služieb.

117. V rámci druhej časti tretieho odvolacieho dôvodu vo veci C-204/11 P a druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu vo veci C-205/11 P FIFA tvrdí, že Všeobecný súd údajne mal dospieť k záveru, že Komisia tým, že nezohľadnila obmedzenia práva vlastníť majetok vyplývajúce z rozhodnutí 2007/479 a 2007/730, porušila článok 3a ods. 2 zmenenej a doplnenej smernice 89/552 a Zmluvu. Okrem toho sa Všeobecný súd údajne dopustil nesprávneho posúdenia, keď rozhodol, že obmedzenia práv FIFA vlastníť majetok sú primerané na dosiahnutie sledovaného cieľa.

118. FIFA v rámci tretej časti štvrtého odvolacieho dôvodu vo veci C-205/11 P vytýka Všeobecnému súdu, že viackrát vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia pri analyzovaní pravidiel hospodárskej súťaže. Po prvé Všeobecný súd údajne vychádzal z nesprávneho posúdenia, keď konštatoval, že Komisia nemusela vykonať podrobnejšiu analýzu, ako je tá, ktorú urobila. Po druhé FIFA vytýka Všeobecnému súdu, že konštatoval, že opatrenia oznámené Spojeným kráľovstvom neposkytli BBC a ITV osobitné práva v zmysle článku 106 ods. 1 ZFEÚ. Toto konštatovanie je údajne založené na čisto formálnych a teoretických úvahách.

119. V prvom rade poznamenávam, že väčšinu tvrdení uvedených v rámci týchto výhrad možno zamietnuť ako nedôvodné vzhľadom na úvahy týkajúce sa výkladu článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552 uvedené v bodoch 14 až 25 týchto návrhov.

120. V už citovaných rozsudkoch FIFA/Komisia (T-68/08 a T-385/07) totiž Všeobecný súd správne uplatnil článok 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, keď rozhodol, že členské štáty disponujú značnou mierou voľnej úvahy pri vypracovaní vnútroštátnych zoznamov, takže miera kontroly, ktorú má Komisia vykonať podľa článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, je obmedzená. Z právneho hľadiska dostatočne vyvodil právne následky z tohto konštatovania, a to najmä v bodoch 52, 73 až 74 a 114 a 115 už citovaného rozsudku FIFA/Komisia (T-385/07) a v bodoch 48, 71 až 76 a 112 už citovaného rozsudku FIFA/Komisia (T-68/08).

121. Okrem toho vzhľadom na tvrdenia uvedené v bodoch 26 až 27 týchto návrhov v súvislosti s obmedzeným preskúmaním, ktoré Všeobecný súd vykonáva vo vzťahu k rozhodnutiam Komisie podľa článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, Všeobecný súd v tejto súvislosti nemôže nahradiť Komisiu. V dôsledku toho musí byť miera jeho preskúmania tiež obmedzená.

122. Po druhé, pokiaľ ide o preskúmanie proporcionality vnútroštátnych zoznamov Komisiou, uznávam, že odôvodnenie rozhodnutí 2007/730 a 2007/479 sa na prvý pohľad môže zdať v tejto súvislosti povrchné. Vzhľadom na body 28 až 32 týchto návrhov, keďže normotvorca Únie už zvažil záujmy, ktoré možno zohľadniť pri uplatnení zásady proporcionality, vo vzťahu k obmedzeniam základných slobôd, však úlohu Komisie treba chápať ako subsidiárnu a nevyhnutne obmedzenú vzhľadom na obmedzený rozsah preskúmania podľa článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552.

123. Vo všeobecnosti sa domnievam, že odôvodnenia rozhodnutí podľa článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552 treba vykladať ako celok, aby nedošlo k rozčleneniu takých aktov vo vzťahu ku každej z udalostí, ktoré dotknutý členský štát považuje za udalosti veľkého významu pre spoločnosť. Komisia je teda oprávnená prispôbiť svoje posúdenie a uplatniť rôznu mieru dôslednosti odôvodnenia v závislosti od predmetných udalostí. Pokiaľ ide napríklad o udalosti spomenuté v odôvodnení 18 smernice 97/36, odôvodnenie môže byť stručné bez rizika automatického prístupu, pokiaľ bude dodržaná zásada riadnej správy vecí verejných. Pokiaľ ide o ďalšie konkrétne udalosti, Komisia sa môže usilovať uviesť viacero dôkazov, pričom musí dodržať obmedzenia stanovené zmenenou a doplnenou smernicou 89/552. Napokon odôvodnenie rozhodnutia Komisie musí byť ako celok dostatočné na to, aby Všeobecný súd bol schopný vykonať svoje súdne preskúmanie, ktoré musí byť tiež obmedzené.

124. Vzhľadom na vyššie uvedené Všeobecný súd správne potvrdil platnosť jednak rozhodnutia 2007/479 v bodoch 117 až 119 už citovaného rozsudku FIFA/Komisia (T-385/07) a jednak rozhodnutia 2007/730 v bodoch 160 až 164 už citovaného rozsudku FIFA/Komisia (T-68/08).

125. Po tretie, pokiaľ ide o porušenie práva vlastníť majetok, vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 33 až 44 týchto návrhov v súvislosti s právom vlastníť majetok navrhujem zamietnuť túto výhradu ako nedôvodnú.

126. Pokiaľ ide napokon o tretiu časť štvrtého odvolacieho dôvodu vo veci C-205/11 P, stačí uviesť, že vzhľadom na mieru voľnej úvahy, ktorou Komisia disponuje podľa článku 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, Všeobecný súd v bode 173 už citovaného rozsudku FIFA/Komisia (T-68/08) správne rozhodol, že Komisia nemusela vykonať podrobnejšiu analýzu, ako je tá, ktorú urobila. V druhom rade Všeobecný súd na základe nezávislého posúdenia skutkových okolností z hľadiska zmenenej a doplnenej smernice 89/552 správne konštatoval, že v prejednávanom prípade nejde o problematiku priznania osobitných práv.

127. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem zamietnuť prvú a druhú časť tretieho odvolacieho dôvodu vo veci C-204/11 P a prvú a druhú časť štvrtého odvolacieho dôvodu vo veci C-205/11 P ako nedôvodné.

D – O druhom odvolacom dôvode vo veci C-205/11 P

128. FIFA v rámci tohto odvolacieho dôvodu tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď potvrdil konštatovanie Komisie, že zaradenie „ostatných“ zápasov majstrovstiev sveta do vnútroštátneho zoznamu Spojeného kráľovstva bolo vykonané jasným a transparentným postupom. FIFA osobitne tvrdí, že na rozdiel od toho, čo konštatoval Všeobecný súd, skutočnosť, že niektoré úrady alebo niektoré poradné orgány v rámci svojich právomocí navrhli ministrom kultúry, médií a športu Spojeného kráľovstva zaradiť do zoznamu len „vrcholné“ zápasy, má za následok povinnosť Komisie vysvetliť, prečo sa minister nedopustil nesprávneho posúdenia, keď zaujal odlišné stanovisko. Dodáva, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že Komisia je oprávnená zohľadniť okolnosti, ktoré nastali po vypracovaní oznámeného vnútroštátneho zoznamu.

129. V tejto súvislosti konštatujem, že FIFA uviedla argumentáciu týkajúcu sa porušenia podmienok jasnosti a transparentnosti pri postupe vypracovania vnútroštátneho zoznamu Spojeného kráľovstva v rámci druhého žalobného dôvodu. Všeobecný súd po tom, čo v bodoch 84 až 89 už citovaného rozsudku FIFA/Komisia (T-68/08) správne vyložil článok 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552, v reakcii na tvrdenia týkajúce sa údajného nesprávneho posúdenia Komisie v bode 96 uvedeného rozsudku správne zamietol tvrdenia FIFA. Poukazujem totiž na to, že článok 3a zmenenej a doplnenej smernice 89/552 nestanovuje nijakú konzultačnú povinnosť, ktorú by vnútroštátne orgány alebo prípadne Komisia museli dodržať. Vnútroštátne orgány a Komisia teda nie sú viazané stanoviskami vyjadrenými v priebehu vypracovávaní vnútroštátneho zoznamu a nie sú povinné jednotlivo odpovedať na pripomienky, ktoré im boli predložené. Táto výhrada je teda nedôvodná.

VI – Návrh

130. Na záver navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Odvolanie vo veci C-201/11 P sa zamieta. V súlade s článkom 138 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora Európskej Únie UEFA znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii v súvislosti s týmto odvolaním.
2. Odvolanie vo veci C-204/11 P sa zamieta. V súlade s článkom 138 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora FIFA znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii v súvislosti s týmto odvolaním.
3. Odvolanie vo veci C-205/11 P sa zamieta. V súlade s článkom 138 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora FIFA znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii v súvislosti s týmto odvolaním.

4. Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, ako aj Belgické kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania v súlade s článkom 140 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.